

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoCsp/24/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118203677
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2118203677.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej v spore žalobcu: O. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. cesta X, E., zastúpeného splnomocnencom: Sidor a partneri, s. r. o., so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému splnomocnencom: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 1.687,98 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 2. septembra 2020, č.k. 39Csp/61/2018-115, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.687,98 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.687,98 eur od 16.04.2018 až do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovanému uložil nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 100% (výrok II.).

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 3 ods. 2, § 4 ods. 1, § 4 ods. 2 písm. g) a j) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 37 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 a 5, § 53a ods. 1, § 54 ods. 1 a 2, § 107 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 457, § 488, § 489, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1, 3 a 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 489 a § 497 Obchodného zákonníka, ako aj čl. 3 ods. 2, čl. 5 a čl. 6 ods. 1 smernice Rady č. 93/13/EHS z 05.04.1993, keď mal za to, že žalobca v postavení spotrebiteľa má zákonné právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách vyplývajúce z § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. Osobitným predpisom v zmysle § 137 písm. c) CSP, ktorý výslovne splnomocňuje a oprávňuje žalobcu v pozícii spotrebiteľa domáhať sa ochrany svojich práv je zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Takéto oprávnenie zákonodarca výslovne uvádza ako jedno zo základných práv spotrebiteľa. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca a žalovaný uzatvorili dňa 19.08.2008 zmluvu o úvere a dňa 10.11.2010 dohodu o uznaní dlhu. Nebolo sporné ani to, že žalobcovi bola poskytnutá zo strany žalovaného suma 20.000,- Sk, rovnako sporné nebolo ani to, že zmluva o úvere uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je zmluvou spotrebiteľskou. Sporným zostalo, či došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o úvere, a ak áno, či je úver bezúročný a bez poplatkov, či došlo k platnému uzatvoreniu dohody o uznaní dlhu a či žalobca na zmluvu zaplatil z tohto dôvodu viac, ako mal. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalovaný ako veriteľ a žalobca ako dlžník dňa 19.08.2008 uzavreli zmluvu o úvere. Na základe uvedenej zmluvy sa žalovaný zaviazal poskytnúť

žalobcovi revolvingový úver vo výške 20.000,- Sk, ktorý sa žalobca zaviazal splácať v 30 mesačných splátkach (vrátane úrokov) vo výške 1.283,- Sk. Ročná percentuálna miera nákladov úveru bola uvedená jednak v časti 5., a to ako predpokladaná RPMN za úver vo výške 77,10% a v časti 6. ako RPMN za úver vo výške 79,01%. Priemerná RPMN za úver bola uvedená vo výške 61,36%. Zákon č. 258/2001 o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí vyžaduje uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov; takisto zmluva neobsahuje termín konečnej splatnosti. Ak nie sú tieto náležitosti uvedené, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 4 ods. b písm. g) a j) ZoSU), čo na základe uvedeného nie je splnené, keď zmluva obsahuje dva druhy RPMN, čo má rovnaké následky, ako keby nebola uvedená vôbec a tak sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ ide o uzatvorenie dohody o uznaní dlhu, na základe toho, že žalovaný nemal nárok na žiadne úroky, ani poplatky, nemal právny titul ani na vypracovanie Dohody o uznaní dlhu. Uvedené kritériá (určitosť a zrozumiteľnosť) dohoda o uznaní dlhu nespĺňa. Z obsahu listiny - dohoda o uznaní dlhu je v časti Revolvingová pôžička uvedená suma istiny s nominálnou hodnotou 1.277,70 eur, výška pôžičky s úverom 1.277,70 eur, v časti - Dlh neuhradená istina 470,71 eur, neuhradené zmluvné pokuty 659,59 eur, a v časti Závazok uvedený záväzok vo výške 1.130,30 eur, pričom z uvedeného nie je možné presne zistiť „výšku“ dlhu a táto sa skôr javí ako koncipovaná na zakrytie skutočnej výšky odplaty za úver a obohatenie sa žalovaného. Z uvedeného teda nevyplýva konkrétna výška záväzku. Dohoda neobsahuje presné určenie odplaty. Právne úkony postihnuté absolútnou neplatnosťou nemajú za následok vznik, zmenu alebo zánik práv alebo povinností. Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva priamo zo zákona (ex lege) a pôsobí od začiatku (ex tunc) voči každému a bez ohľadu na to, či sa tejto neplatnosti niekto dovoľal. Toto právo sa nepremičuje ani nezaniká, pretože z takéhoto úkonu právne následky nenastanú, a to ani dodatočným schválením (ratihabíciou), ani odpadnutím vady prejavu vôle (konvalidáciou). Ak je neplatná hlavná zmluva, je neplatná aj dohoda o uznaní dlhu. Aj keby súd dohodu o uznaní dlhu neposúdil podľa § 37 ods. 1 OZ, posúdil by ju ako neplatnú ako celok ako neprijateľnú podmienku. Článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES, ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, z čoho celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené (SD EÚ C-377/14). Zmluvné podmienky oprávňujúce žalovaného požadovať rôzne poplatky (napr. neuhradené zmluvné pokuty ako v danom prípade), sú neprijateľnými, keď navyše ani nie je zrejmé, aké povinnosti a kedy mal žalobca porušiť. Súd mal za to, že žalovaný by nepreukázal ani individuálne dojednanie zmlúv a vzhľadom na výšku zmluvnej pokuty popri istine, toto spôsobuje hrubú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa a je neprijateľné v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Občiansky zákonník v ust. § 53 ods. 2 za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia nepovažuje také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. V prípade nepreukázania opaku zo strany dodávateľa zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka). O uvedenom svedčí skutočnosť, že žalovaný mal v prípade dohody o uznaní dlhu v podstate možnosť ovplyvniť len „adresu podľa OP“ a „adresu na doručovanie“. Z ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že podmienka nie je neprijateľnou, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny (nie cena plnenia), ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. V danom prípade uvedené nebolo splnené. Dohoda o uznaní dlhu bola ako formulár predložená na podpis a zároveň neboli ani určité, jasné a zrozumiteľné jednotlivé údaje s poukazom aj na veľkosť písma, ktoré je (pri vysvetlivkách a Zmluvných ustanoveniach, ktoré majú tvoriť neoddeliteľnú súčasť tejto Dohody) ťažko čitateľné a celá dohoda - malé písmená, natlačenie textu a jej rozsah, odrádza spotrebiteľa, aby sa oboznámil s jej obsahom. Z uvedených dôvodov mal súd za to, že celá konštrukcia „dohody“, tak ako je uvedená v Dohode, je neprijateľná, výrazne zhoršujúca postavenie spotrebiteľa, a preto ako neprijateľná by bola aj v zmysle ust. § 53 ods. 5 OZ neplatná. Dokonca z rozhodnutia Krajského súdu v Trnave v konaní pod sp. zn. 25Co/147/2016 zo dňa 27.09.2017 vyplýva, že Dohoda o uznaní dlhu (ako je i tá, ktorá je predmetom tohto konania) je neplatná z dôvodu absencie výslovného prejavu vôle žalobcu. Na základe toho, že žalobcom uplatňovaná suma predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného, nakoľko o túto sumu žalobca plnil bez právneho dôvodu, keďže pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a neplatnosť dohody o uznaní dlhu nebol povinný plniť žalovanému viac ako sumu skutočne vyčerpaného úveru, s poukazom na uvedené uložil súd žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.687,98 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.687,98 eur odo dňa 16.04.2018 až do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Pokiaľ ide o námietku premlčania žalovaného,

súd sa stotožnil s argumentáciou žalobcu o aplikácii 10-ročnej premlčacej doby o tom, že žalovaný si v čase prijímania jednotlivých plnení od žalobcu, musel byť vedomý, že pokiaľ ide o dohodu o uznaní dlhu, ide o absolútne neplatný úkon, obsahujúci neprijateľné podmienky, vo formulárovej podobe, podpis žalobcu dosiahnutý nekalou obchodnou praktickou. Žalovaný odkázal na uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 10CoE/313/2010, v ktorom mal krajský súd vytykať žalovanému nesprávnosť započítania zmluvnej odmeny do istiny úveru, rovnako absenciu údajov o termíne splátok istiny, úroku a iných poplatkov v obdobnom produkte žalovaného. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 11Co/235/2019, v zmysle ktorého je zjavné, že žalovaný svojim konaním dlhodobo dosahuje zisk vo výške, ktorú by v prípade podnikania v súlade so zákonom nedosahoval a rovnako v tejto veci bola aplikovaná 10-ročná premlčacia doba. Poukázal na písomné pripomienky Európskej komisie pred Súdny dvorom vo veci C485/2019, z ktorých vyplýva, že v prípade, ak v zmluve je vyjadrená neprijateľná podmienka, prezumuje sa nečestný úmysel veriteľa a bolo by v rozpore s čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS, aby spotrebiteľ preukazoval úmysel uplatňujúci svoj nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia vzniknutého plnením spotrebiteľa na základe nekalej zmluvnej podmienky. Z dohody zo dňa 10.11.2010 vyplýva, že istina s odplatom je 1.770,70 eur, po odpočítaní istiny 470,71 eur možno uzavrieť, že žalobca zaplatil 806,99 eur ku dňu podpisu dohody. Z výpisov vyplýva, že žalobca po podpise zaplatil 393,87 eur vkladom na účet, zrážky zo mzdy boli vo výške 1.517,62 eur, čo všetko spolu predstavuje 2.718,48 eur a ak sa odpočíta požičaná istina 663,88 eur, možno dospieť k záveru, že žalobca preplatil úver o 2.054,60 eur, pričom sa domáha sumy 1.687,98 eur s príslušenstvom. Ak v individuálnom spore je rozhodnuté o neprijateľnosti zmluvnej podmienky, ide o vyriešenie sporu medzi konkrétnym dodávateľom a spotrebiteľom bez uvedenia povinnosti dodávateľa zdržať sa ďalšieho používania tejto podmienky. Žalovaný bol stranou vo viacerých súdnych sporoch, v ktorých všeobecné súdy určili zmluvné podmienky za neprijateľné a tento ich používal naďalej, z čoho možno vyvodiť úmysel, ako to tvrdil žalobca. Konanie žalovaného, ktorým si zabezpečil zo strany žalobcu aj podpísanie Dohody o uznaní dlhu, nemožno hodnotiť inak ako špekulatívne konanie majúce za cieľ zabezpečiť si vyššiu odplatu z poskytnutého úveru, bez toho, aby podpísanie tejto zmluvy malo prospech aj pre spotrebiteľa (iba tvrdené odpustenie zmluvnej pokuty). Žalovaný ako subjekt pôsobiaci dlhoročne na finančnom trhu mal vedomosť o nárokoch, ktoré uplatňoval v rozpore so zákonom, napriek tomu tak postupoval v množstvách ďalších zmlúv a ktoré konanie je možné hodnotiť ako úmyselné (napríklad aj Krajský súd v Prešove sp.zn. 18Co/110/2016 zo dňa 26.06.2017). O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalobca bol v konaní v celom rozsahu úspešný, čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalobcu voči žalovanému na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100% trov konania, o čom súd rozhodol vo výroku II. rozsudku. Neboli pritom tvrdené a súd ani sám nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP), pre ktoré by žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému nemal priznať. O výške náhrady trov konania žalobcu bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Tvrdil, že posúdenie námietky premlčania súdom prvej inštancie tak, že tento aplikoval desaťročnú premlčaciu objektívnu lehotu, nemá oporu v žiadnej preukázanej skutočnosti, pokiaľ v konaní podľa jeho názoru žiaden úmysel žalovaného nebol preukázaný. Pokiaľ súd odkazuje na uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 10CoE/313/2010, tak toto rozhodnutie neodôvodňuje záver súdu o úmysle sa bezdôvodne obohatiť, keď predmetné rozhodnutie odvolacieho súdu v exekučnej veci vychádza z nedostatku v rozpisovaní splátky, čo bol záver opakovane potvrdený ako nezákonný v rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR. Ďalej tvrdil, že ani záver súdu o bezúročnosti nie je možné považovať za správny a zákonný, pretože zákon č. 258/2001 Z.z. nikde a nikdy počas svojej platnosti ako náležitosť zmluvy neuvádzal termín konečnej splatnosti. Je síce faktom, že ako náležitosť sa uvádzalo „konečná splatnosť“, čo však nie je možné vykladať spôsobom prezentovaným súdom prvej inštancie. Zmluva o revolvingovom úvere č. 8100011184 zo dňa 19.08.2008 je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria aj zmluvné dojednania, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a prílohy tvoriace súčasť zmluvy. Z ustanovenia čl. 4, ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára, je dňom konečnej splatnosti úveru. Deň splatnosti poslednej splátky úveru

je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca zo zákona. V tejto súvislosti poukázal na judikatúru krajských súdov. Podľa jeho názoru je konečná splatnosť úveru riadne uvedená a je teda splnená zákonná požiadavka. Ďalej tvrdil, že ani záver súdu o bezúročnosti nie je možné považovať za správny a zákonný, pretože úverová zmluva neobsahuje dva údaje RPMN, pretože jedna hodnota RPMN sa týka úveru a druhá sa týka revolvingu.

4. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý navrhol napadnutý rozsudok z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania. Požiadavka na uvádzanie termínu konečnej splatnosti úveru bola zavedená zákonom č. 568/2007 Z.z., pričom cieľom zákonodarcu bolo, aby spotrebiteľia už pri podpise zmluvy boli informovaní, ako dlho sú povinní plniť si povinnosť splácať úver. Uvedený údaj má svoje zásadné opodstatnenie, nakoľko tento priamo súvisí aj s ďalšími nárokmi veriteľa vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to najmä s dohodnutou odplatom za užívanie požičanej sumy, pretože zmluvné úroky sú splatné spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky, t.j. spolu s istinou. Poukázal na rozhodovaciu prax krajských súdov, z ktorej vyústili základné interpretačné pravidlá, ktoré zadefinovali, že správnu špecifikáciu konečnej splatnosti úveru predstavuje údaj v podobe deň, mesiac, rok tak, aby bola zrejماً i splatnosť poslednej splátky úveru a nebolo postačujúce, pokiaľ sa konečná splatnosť dala vyvodiť z iných ustanovení zmluvy alebo VOP. Podľa jeho názoru bolo nepochybné, že oznámenie veriteľa o schválení úveru v čase podpisovania návrhu žalobcom na uzatvorenie zmluvy ešte neexistovalo. Oznámenie veriteľa zaslané dlžníkovi až následne po uzavretí zmluvy ako jednostranný prejav vôle, ktorý sa mohol stať súčasťou zmluvy až jeho akceptovaním zo strany dlžníka jeho podpísaním. V zmluve je uvedená splatnosť úveru (počet splátok), pričom v nej nie je uvedené, ktorý mesiac je splatná prvá splátka, a tak nie je zrejماً, kedy mal žalobca úver začať splácať, a potom nie je možné ani s použitím jednoduchej matematiky vypočítať deň konečnej splatnosti úveru. považoval za absolútne správny záver súdu, ktorý konštatoval absenciu údaje o konečnej splatnosti v zmluve, nakoľko taký postup žalovaného v kontraktakčnom procese je postup v príkrom rozpore s požiadavkou zákona č. 258/2001 Z.z. Žalobca k preukázaniu úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohatiť dal do pozornosti svoju výpoveď na pojednávaní pred súdom, z ktorej vyplynulo, že meškal s jednou alebo dvomi splátkami, na základe toho ho kontaktoval sprostredkovateľ, inkasný pracovník, ktorý mu povedal, že má iba dve možnosti, že môže ísť na súd, alebo podpísať dohodu. On na súd ísť nechcel, navyše ponúkol, že keď podpíše dohodu, odpustia mu zmluvnú pokutu, čo sa však nestalo. Následne mal ešte zrážky zo mzdy, a to dvakrát, zrážky mu robili na základe dohody o vykonávaní zrážok, až keď sa mu zdalo príliš, tak vyhľadal právnu pomoc. Súd správne poukázal na to, že z dohody o zrážkach zo mzdy nie je možné presne zistiť výšku dlhu, a táto sa skôr javí ako koncipovaná na zakrytie skutočnej výšky odplaty za úver a obohatenie sa žalovaného. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave z 26.05.2020, sp. zn. 11Co/235/2019 a rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30.05.2019, sp. zn. 19Co/149/2018. Poukázal tiež na to, že z písomných pripomienok Európskej Komisie pred Súdnyim dvorom vo veci C-485/2019 vyplýva, že v prípade, ak v zmluve je vyjadrená neprijateľná podmienka, prezumuje sa nečestný úmysel veriteľa a bolo by v rozpore s čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS, aby spotrebiteľ preukazoval úmysel uplatňujúci svoj nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia vzniknutého plnením spotrebiteľa na základe nekalej zmluvnej podmienky.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnom tabuli a na webovej stránke súdu minimálne päť dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

6. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 39Csp/61/2018 je zaplatenie sumy 1.687,98 eur s príslušenstvom. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.687,98 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.687,98 eur od 16.04.2018 až do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovanému uložil nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 100% (výrok II.).

7. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu.

8. Odvolací súd nemal v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvej inštancie predostretých dôvodov by tak zásadne postačovalo len skonštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie odvolacím súdom s odvolaním sa na ne (§ 387 ods. 2 CSP). Odvolací súd k dôvodom obsiahnutým v rozhodnutí súdu prvej inštancie dopĺňa nasledovné:

9. Zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení ku dňu uzatvárania zmluvy medzi žalobcom a žalovaným obsahuje jasne a určito definované povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zároveň vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere mala písomnú formu, a preto, ak majú byť akékoľvek náležitosti zmluvy (označované tiež ako povinné, obligatórne) obsiahnuté vo viacerých listinách, tak povinná písomná forma sa týka každej tejto listiny (tu pozri aj rozhodnutie Súdneho dvora C-42/15, v zmysle ktorého Smernica nevyžaduje, aby boli zmluvy o úvere vyhotovené ako jeden dokument. Pokiaľ však takáto zmluva odkazuje na iný dokument, pričom spresňuje, že tento posledný uvedený dokument je jej neoddeliteľnou súčasťou, potom musí byť tento dokument rovnako ako samotná zmluva vyhotovený písomne, alebo na inom trvalom nosiči a musí sa skutočne odovzdať spotrebiteľovi pred uzatvorením zmluvy, aby sa mohol oboznámiť so všetkými svojimi právami a povinnosťami).

10. Postup žalobcu v kontraktáčnom procese v tejto veci je preto v príkrom rozpore s takouto požiadavkou, najmä ak spotrebiteľ - dlžník podpisuje žiadosť o úver, zástupca veriteľa vyplňa ním požadované parametre úveru, potom dochádza ku schváleniu úveru, a teda aj k podpisu zmluvy zo strany veriteľa, pričom je zrejmé, že od počiatku spotrebiteľ - dlžník nemal a ani nemohol mať k dispozícii všetky tie údaje, ktoré ako spotrebiteľovi majú byť poskytnuté pred uzatvorením zmluvy o úvere, a ktoré zároveň majú byť uvedené ako povinná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ údaj o splatnosti jednotlivých splátok úveru a konečnej splatnosti úveru je povinnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a teda spotrebiteľovi v čase ním uskutočneného podpisu listiny, ktoré je možné považovať za podpísanie návrhu na uzatvorenie zmluvy (oferta) nie je známy termín doby trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, preto v rámci kontraktáčneho procesu je potom potrebné, aby po doplnení návrhu žalobcom (o skutočnosti - práva a povinnosti uvedené v písomnom oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi) ako veriteľom tento nový návrh veriteľa ešte raz podpísal (prijal) spotrebiteľ - dlžník, nakoľko inak nebol pôvodný návrh spotrebiteľa prijatý v rozsahu (z pohľadu obsahu), a v akom bol spotrebiteľom - dlžníkom predložený. Je nepochybné, že Oznámenie veriteľa o schválení úveru v čase podpisovania návrhu žalovaného na uzatvorenie zmluvy ešte neexistovalo, a tak nemohlo byť ani jeho súčasťou a ani bez ďalšieho (nevyhnutného právneho úkonu) súčasťou uzatvorenej úverovej zmluvy.

11. K námietke odvolateľa ohľadne aplikácie desaťročnej premlčacej objektívnej lehoty, odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku v tejto časti (body 52. až 57.).

12. Odvolací súd poukazuje i na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-485/19 z 22. apríla 2021, ktorý na prejudiciálnu otázku Krajského súdu v Prešove ako vnútroštátneho súdu: „Má sa článok 47 Charty základných práv EÚ a implicitne právo spotrebiteľa na účinný prostriedok súdneho ochrany vykladať tak, že mu odporuje právna úprava v § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka o premlčaní práva spotrebiteľa v trojročnej objektívnej premlčacej dobe, podľa ktorej sa právo spotrebiteľa na vrátenie plnenia z neprijateľnej zmluvnej podmienky premlčaní aj v prípade, že spotrebiteľ sám nedokáže vyhodnotiť neprijateľnú zmluvnú podmienku, a toto premlčanie uplynie aj za stavu, že spotrebiteľ o povahe neprijateľnej zmluvnej podmienky nevedel?“ uviedol, že zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice 93/13 alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkou smernice 2008/48, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu. Súčasne na otázku súdu: „Odporuje článok 47 Charty a princípu efektivity taká vnútroštátna prax, podľa ktorej je na spotrebiteľovi dôkazné bremeno preukázať na súde vedomosť osôb konajúcich za veriteľa, že veriteľ porušuje práva spotrebiteľa, v danej veci vedomosť o tom, že neuvedením správnej

ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) veriteľ poruší zákonné pravidlo, a tiež vedomosť, že v takomto prípade je úver bezúročný, a že prijatím úrokov sa veriteľ bezdôvodne obohatí?“ uviedol, že spotrebiteľ nemôže mať na účely uplatnenia svojich práv vyplývajúcich z týchto ustanovení povinnosť preukazovať úmyselnú povahu konania príslušného predajcu alebo dodávateľa. Z uvedeného vyplýva, že sa prezumuje nečestný úmysel veriteľa a bolo by v rozpore s čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS, aby spotrebiteľ preukazoval úmysel uplatňujúci svoj nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia vzniknutého plnením spotrebiteľa na základe nekalej zmluvnej podmienky.

13. Ďalšie odvolacie argumenty odvolateľa odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať, čo vyplýva i z konštantnej judikatúry (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a pod.).

14. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej, ako i v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania, keď súd správne o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, postupom podľa § 387 ods. 1 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

16. Senát krajského súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).